

[Socialministeren]

rende egne forhold. Begge disse emner har været meget centrale i kommissionens familiereftige overvejelser.

Den nære samhørighed mellem børn og forældre medfører, at forældrenes revselse af deres børn fortsat bør vurderes anderledes end simpel vold. Kommissionen mener ikke, at forældres revselse bør kriminaliseres. Børnene bør derimod beskyttes gennem en principudtalelse i lovgivningen om forældremyndighed. I øvrigt mener kommissionen, at der er et stort behov for en omfattende oplysning og debat om anvendelse af vold over for børn.

I forhold til offentlige myndigheder er der især behov for en styrkelse af barnets stilling i sager vedrørende forældremyndighed og samkviksret. Kommissionen foreslår derfor bl. a., at både domstole og administrative myndigheder får pligt til altid at skaffe sig indsigt i og lægge vægt på barnets meninger og ønsker i disse sager.

Børnekommissionen foreslår, at praksis i »normale« samkviksretssager ændres således, at samkviksretten ud over den nuværende weekend- og ferieordning suppleres med ret til samkvem 1 ugentlig eftermiddag på en hverdag. Justitsministeriet vil være indstillet på at overveje at imødekomme ansøgninger om samkviksret på hverdage, såfremt det kan arrangeres på en for barnet og forældrene hensigtsmæssig måde og en samlet vurdering af de konkrete omstændigheder ikke taler imod. Det skal dog understreges, at samkviksretsspørgsmålet i langt de overvejende tilfælde klæres af parterne på egen hånd. For generelt at lette problemerne i forbindelse med samkviksretten har børnekommissionen foreslået, at der skal kunne ydes indtægtsbestemt tilskud til barnets transportomkostninger i de tilfælde, hvor forældrene ikke har mulighed for at få bopæl i nærheden af hinanden. Jeg kan oplyse, at der i visse tilfælde kan ydes hjælp hertil efter bistandsloven. Regeringen vil imidlertid overveje behovet for en generel ordning, evt. på baggrund af lokale erfaringer.

Enlige forsørgere.

En række af kommissionens generelle forslag indebærer også forbedringer for de enlige forsørgere. F. eks. at enlige forsørgere, der nedsætter deres daglige arbejdstid til 6 timer,

bør modtage en økonomisk kompensation, der svarer til dagpengemaksimum. Eller at de forhøjede børnetilskud – som netop gives til reelt enlige forsørgere – bør fordobles. Endvidere tilgodeses enlige forsørgere automatisk ved tildeling og udmåling af andre indkomstafhængige ydelser, f. eks. prisreduktioner for dagforanstaltninger for børn eller beregning af boligsikring, når deres indkomster er relativt lave. Selve det at være alene om at opdrage og forsørge et eller flere børn kan imidlertid være en sådan belastning, at det kan motivere en særlig støtte fra samfundets side.

Men hvad er en »enlig forsørger«? Det har ganske vist aldrig været hensigten, at ydelsen til enlige skulle kunne opnås af personer, der lever sammen, og som blot undlader at indgå ægteskab. Men kommissionens flertal mener ikke, at den gældende afgrænsning af »reelt enlig« er rimelig. Den kan indebære uønskede konsekvenser for den, der ønsker at forlade enligstanden, og den påfører tredjeparten pligter i forhold til et barn, som i juridisk forstand er uvedkommende. Der knyttes herved retsvirkninger til samliv med tredjemand med det resultat, at de tildelte ydelser fortabes. Det skaber urimelige vanskeligheder for den enlige moder, der ønsker at prøve at leve sammen med en anden, og dermed for barnet. Et flertal i kommissionen foreslår derfor, at samliv med tredjemand først skal gælde som forpligtende – således at de særlige ydelser til reelt enlige forsørgere fortabes – efter ét års forløb.

Dette forslag er konstruktivt – og udtryk for nytænkning. Jeg vil derfor med udgangspunkt i kommissionens synspunkter og efter debatten her i folketinget overveje, hvordan kriterierne for tildeling og udmåling af børnetilskud til reelt enlige forsørgere kan ændres.

Mange enlige er i forvejen uddannede eller har et arbejde, der giver tilfredsstillende mulighed for at klare også de økonomiske problemer. Men kommissionen mener, at de reelle muligheder for at tilbyde enlige forsørgere – i første række de enlige mødre – hjælp til uddannelse er blevet væsentligt forringet efter indførelsen af bistandsloven. Dette forhold indgår i socialforskningsinstituttets undersøgelser af den samlede socialreform i 1970'erne. Jeg mener ikke, at det foreliggende materiale bekræfter formodningen i betænk-